

ANALYSIS

Aristotelica ex Euclide

restituta.

Proœmium.

§. 1.

nter infinita propemodum, quo-
rum homo capax esse potest, bonorum ge-
nera nullum inveniri *Scientiâ* præstantius,
unô velut ore veterum asseruerunt Sapien-
tes, idemque multis argumentis pas-
sim confirmavit Aristoteles, qui summam ho-
minis felicitatem in contemplatione sitam esse (non exclu-
sô quoties occasio tulerit virtutum moralium exercitio) lib.
X. Eth. ad Nic. cap. 7 & 8. luce clarius ostendit. & propterea
πάντας ἀνθρώπους τὴν εἰδέναι ὀρέγεσθαι Φύσιν initio Metaphysi-
corum sapienter advertit.

*Summum
hominis
Bonum
SCIENTIA*

§. 2. Ubi tamen non de quarumcunque rerum (etiam
futilium) sed de divinarum humanarumque cognitione, eâque
non umbratili & superficiariâ; sed de profundiori pariter
& exactâ, certâ, accuratâ & evidente, quæ realî aliquo perfe-
ctionis gradu perfundit intellectum naturâ scire desideran-
tem, & de objecto, quod eidem propinat, quodque ut ve-
rum, certum, necessarium & æternum ex suis causis primis,
omnibusque si quas habet intermediis, indè ab ipso Deo,
purissimo Veritatum fonte, concatenatâ quasi serie dedu-
ctum sistit, *ἀμετάωτον* reddit hominem & uti Plato loquitur
τελέγωνον, eamque ob causâ absolutè & καὶ ἐξοχὴν *SCIENTIA*

*Rerum di-
vinarum &
humanarum*

A

VO.

